

Boekbesprekingen

BOSCHBRANDRAPPORT 1930 NED. HEIDE MIJ.

Naar aanleiding van het besprokene op de Algemeene Vergadering te Leeuwarden in 1929 werd door den Raad van Commissarissen van de Ned. Heide Mij. een commissie van 13 deskundigen benoemd teneinde opnieuw het boschbrandvraagstuk in studie te nemen. Deze commissie heeft gemeend haar taak het best te kunnen uitvoeren door na te gaan „wat in binnen- en buitenland tot heden is tot stand gebracht en voorts te overwegen, in hoeverre daarin nog aanvulling en verbetering zou zijn te brengen, of wel door uitbreiding nuttige wenken te geven zouden zijn”.

De gegevens uit het binnenland zijn in een interessant chronologisch overzicht als bijdrage Ia aan het rapport toegevoegd, evenals de gegevens uit het buitenland in bijlage Ib. Deze beide overzichten zijn met zeer veel zorg samengesteld en geven een waardevol beeld van al hetgeen tot heden geschiedde ter voorkoming en beperking van bosch- en heidebranden. De commissie komt tot de conclusie dat hoewel de weersgesteldheid bij het brandgevaar een groote rol speelt, de eigenlijke oorzaak toch dieper ligt en voor de meeste branden gezocht moet worden in het niet nemen van preventieve maatregelen, in onvoorzichtigheid, roekeloosheid en, helaas, kwaadwilligheid.

Hoewel de branden langs spoor- en tramwegen gelukkig minder voorkomen dan vroeger, heeft de commissie zich niettemin in verbinding gesteld met het Rijkstoezicht op de Spoorwegen. Ofschoon het ingekomen antwoord bevredigend luidde, is de commissie toch van meening, dat de toestand volmaakter kon zijn, daar de spoorwegen, tengevolge van de concurrentie met moderne verkeersmiddelen, de exploitatie-rekening moeten drukken. Evenwel zoude met eenvoudige middelen nog wel wat te bereiken zijn en de commissie geeft enkele voorbeelden daarvan. Zij wijst dan op artikel 6 van de Boschwet 1922 en is van oordeel, dat de boscheigenaar er thans beter voorstaat dan vroeger, hoewel dwingende voorschriften voor laatstgenoemde inzake het aanleggen en schoonhouden van brandvrije strooken van praktisch nut zouden zijn. Ook voor tramwegen, waarvoor de bepalingen niet geheel duidelijk zijn, zouden meer afdoende maatregelen getroffen moeten worden, terwijl die ook aanbeveling zouden verdienen voor het schoonhouden van publieke wegen in boschrijke streken. Ook verdient het overweging voorschriften te maken, waarbij de verplichting van aangrenzende eigenaren wordt geregeld, opdat niet de zorgvuldige eigenaren de dupe worde van zijn buurman.

Veel nut ziet de commissie in samenwerking bij het oprichten van speciale boschbrandweren. Hoewel overheidsbemoeying hiermede zeer op prijs gesteld wordt, moet daarbij voorzichtig te werk gegaan worden om te voorkomen, dat het particuliere initiatief verslapt. Een vaste vergoeding aan bepaalde personen verdient echter aanbeveling, evenals samenwerking tusschen militaire autoriteiten en boschbrandweren.

Wat waarschuwing bij brand betreft, kunnen geluidsignalen (sirenes) wel nuttig, maar nooit afdoende zijn. De telefoon is hierbij haast onmisbaar maar helaas is van de Rijkstelefoondienst niet veel te verwachten. Wel is deze dienst tot volledige medewerking bereid, maar het mag geen geld kosten. De commissie staat dan ook eenigszins sceptisch tegenover deze „volledige medewerking”. Samenwerking tusschen gewone en bosch-

